στηκε από τη γνώση, εκ μέρους των αρχών που κλήθηκαν να κρίνουν την υποψηφιότητα του ενδιαφερομένου, άλλων πληροφοριακών στοιχείων ισοδυνάμων με την έκθεση αυτή, πρέπει να λογισθεί πλημμελής η διαδικασία προαγωγών.

5. Η ακύρωση της αποφάσεως που απορρίπτει την υποψηφιότητα ενός υπαλλήλου για προαγωγή και της αποφάσεως που προάγει άλλον υποψήφιο μπορεί να εξασφαλίσει την επαρκή και προσήκουσα συγχρόνως αποκατάσταση της υλικής ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη ο ενδιαφερόμενος, περιλαμβανομένων και εκείνων που προέκυψαν από την καθυστέρηση της καταρτίσεως της εκθέσεως βαθμολογίας του, από την οποία απέρρευσε η πλημμέλεια της διαδικασίας προαγωγών.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα) της 16ης Δεκεμβρίου 1993 *

Στην υπόθεση T-58/92,

Andrew Macrae Moat, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος από τον Luc Govaert, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Thomas F. Cusack, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Nicola Annecchino, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής της 26ης Μαρτίου 1992 και της 21ης Μαΐου 1992 που απέρριψαν τις αιτήσεις υποψηφιότητας του προσφεύγοντος-ενάγοντος για τις θέσεις του προϊσταμένου της μονάδας IX A 7 «προσλήψεις» στη Γενική Διεύθυνση Προσωπικού και Διοικήσεως και του προϊσταμένου της μονάδας IV D 3 «μεταφορές και τουρισμός»

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

στη Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού, την ακύρωση των αποφάσεων προαγωγής των T. και F. στις ίδιες θέσεις, καθώς και τρεις αγωγές αποζημιώσεως προς αποκατάσταση της ζημίας που φέρεται να υπέστη ο προσφεύγων-ενάγων λόγω της καθυστερημένης καταρτίσεως της εκθέσεως βαθμολογίας του, της μη λήψεως υπόψη της εκθέσεως αυτής κατά την πλήρωση των προαναφερθεισών θέσεων και της ελλείψεως αιτιολογημένης απαντήσεως επί της διοικητικής ενστάσεώς του,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Καλογερόπουλο, Πρόεδρο, R. Schintgen και D. P. M. Barrington, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 28ης Οκτωβρίου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Περιστατικά και διαδικασία

1 Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων), Andrew Macrae Moat, είναι υπάλληλος με βαθμό Α 4 στην Επιτροπή. Επικαλούμενος το γεγονός ότι το 1986 ζήτησε, σ' όλες τις εκθέσεις βαθμολογίας του, μετάταξη σε θέση που να του δίνει τη δυνατότητα αξιοποιήσεως των διοικητικών του προσόντων, υποστηρίζει ότι, λόγω των διοικητικών του προσόντων, τα οποία επαινούν οι εκθέσεις βαθμολογίας του από το 1981, μπορεί θεμιτώς να αξιώσει προαγωγή ή μετάθεση.

2 Τον Νοέμβριο του 1991, ο γραμματέας του βαθμολογητή του προσφεύγοντος του μετέφερε πρόταση του βαθμολογητή να επαναλάβει το περιεχόμενο της εκθέσεως βαθμολογίας του της περιόδου 1987-1989 για την περίοδο βαθμολογίας 1989-1991, πρόταση την οποία απέρριψε ο προσφεύγων για τον λόγο ότι είχαν αλλάξει τα καθήκοντά του.

3 Στις 4 Δεκεμβρίου 1991 ο γενικός διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού (ΓΔ IV) πρότεινε στον προσφεύγοντα να καταρτίσει ένα ευρετήριο για μία από τις βάσεις δεδομένων της Γενικής Διευθύνσεως. Ο προσφεύγων δέχθηκε να εκτελέσει αυτή την εργασία, υποστηρίζοντας όμως ότι κατά τη γνώμη του έπρεπε να του ανατεθούν μάλλον διαχειριστικά καθήκοντα.

4 Μετά από μια άδεια ασθενείας δεκαπέντε ημερών, τον Οκτώβριο του 1991, ο προσφεύγων απουσίασε άλλη μια φορά για ένα μήνα από τις 5 Δεκεμβρίου 1991 για λόγους ασθενείας, οφειλόμενης, κατ' αυτόν, στο άγχος που του δημιουργούσε το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν ελάμβανε υπόψη της την επιθυμία του για μετάταξη.

5 Στις 30 Ιανουαρίου 1992, η Επιτροπή δημοσίευσε δύο ανακοινώσεις κενής θέσεως COM/6/92 και COM/4/92, σχετικά με τις θέσεις προϊσταμένου της μονάδας IX A 7 «Προσλήψεις» στη Γενική Διεύθυνση Προσωπικού και Διοικήσεως (ΓΔ IX) και προϊσταμένου της μονάδας IV D 3 «Μεταφορές και τουρισμός» στη ΔΓ IV, για να πληρωθούν στους βαθμούς A 3, A 4 και A 5. Οι αιτήσεις υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τις θέσεις αυτές πρωτοκολλήθηκαν στις 6 Φεβρουαρίου 1992.

6 Στις 27 Φεβρουαρίου 1992 ο γραμματέας της Συμβουλευτικής Επιτροπής Προαγωγών (στο εξής: ΣΕΠ) της Επιτροπής πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι η θέση του προϊσταμένου της μονάδας IX A 7 θα πληρωθεί στον βαθμό A 3 και ότι, μετά από εξέταση των αιτήσεων υποψηφιότητας για την εν λόγω θέση, η αίτηση υποψηφιότητάς του δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη για την πλήρωση αυτής της θέσεως.

7 Στις 3 Μαρτίου 1992 ο πρώην προϊστάμενος της μονάδας του προσφεύγοντος του ζήτησε να του υποβάλει λεπτομερή περιγραφή των διαφόρων καθηκόντων που του είχαν ανατεθεί.

8 Στις 10 Μαρτίου 1992 ο βαθμολογητής του προσφεύγοντος του ανακοίνωσε ένα σχέδιο εκθέσεως βαθμολογίας που κάλυπτε την περίοδο από τον Ιούλιο 1989 έως τον Ιούνιο του 1991, σχέδιο που ο προσφεύγων επέστρεψε στον βαθμολογητή ισχυριζόμενος ότι δεν είχε ερωτηθεί η ομάδα ad hoc, η οποία, σύμφωνα με τον οδηγό βαθμολογίας, εκπληρώνει το έργο του βαθμολογητή όσον

αφορά τις δραστηριότητες των υπαλλήλων που εκλέχθηκαν ή αποσπάσθηκαν προκειμένου να θητεύσουν ως εκπρόσωποι του προσωπικού βάσει του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) ή ως συνδικαλιστές.

9 Στις 20 Μαρτίου 1992 η ομάδα ad hoc διαβίβασε στον διευθυντή της ΓΔ IV τις παρατηρήσεις της επί των υπηρεσιών που παρέσχε ο προσφεύγων στο πλαίσιο της αποσπάσεώς του στα κατά τον ΚΥΚ όργανα εκπροσωπήσεως, καθώς και στο πλαίσιο των καθηκόντων του ως εκλεγμένος, εντεταλμένος ή εκπρόσωπος στα όργανα συνδικαλιστικής διαβουλεύσεως.

10 Στις 25 Μαρτίου 1992 ο γραμματέας της ΣΕΠ ειδοποίησε τον προσφεύγοντα ότι η θέση του προϊσταμένου της μονάδας IV D 3 θα πληρωθεί στον βαθμό Α 3 και ότι η αίτηση υποψηφιότητάς του δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη για την πλήρωση αυτής της θέσεως.

11 Με σημείωμα της 26ης Μαρτίου 1992 ο προϊστάμενος του τμήματος «Διάρθρωση και προσωπικό Α και LA» της ΓΔ IX ειδοποίησε τον προσφεύγοντα για την απόρριψη της αιτήσεως υποψηφιότητάς του για τη θέση του προϊσταμένου της μονάδας IX A 7.

12 Στις 2 Απριλίου 1992 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση, δυνάμει του άρθρου 90 του ΚΥΚ, κατά της απορρίψεως των αιτήσεων υποψηφιότητάς του για τις θέσεις προϊσταμένου των μονάδων IX A 7 και IV D 3, με την οποία προσήψε στην Επιτροπή ότι κατήρτισε την έκθεση βαθμολογίας του για την περίοδο 1989 έως 1991 με καθυστέρηση και ότι απέρριψε τις αιτήσεις υποψηφιότητάς του για τις προαναφερθείσες θέσεις χωρίς να μελετήσει τις εκθέσεις βαθμολογίας του.

13 Μετά από συνομιλία με τον βαθμολογητή του στις 8 Απριλίου 1992, ο προσφεύγων υπέγραψε στις 13 Απριλίου 1992 την οριστική μορφή της εκθέσεως βαθμολογίας του που κάλυπτε την περίοδο από τον Ιούλιο του 1989 έως τον Ιούνιο του 1991 σημειώνοντας ότι, μετά τη συνομιλία αυτή, η αξιολόγησή του υπήρξε εμπεριστατωμένη.

14 Με σημείωμα της 21ης Μαΐου 1992 ένας προϊστάμενος τμήματος της ΓΔ IV γνώρισε στον προσφεύγοντα ότι απερρίφθη η αίτηση υποψηφιότητάς του για τη θέση προϊσταμένου της μονάδας IV D 3.

15 Στις 12 Αυγούστου 1992 υπέβαλε ο προσφεύγων δεύτερη διοικητική ένσταση κατά της απορρίψεως της αιτήσεως υποψηφιότητάς του για τη θέση του προϊσταμένου μονάδας IV D 3, με την οποία προσήψε στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη της τα προσωπικά συμφέροντά του καθώς και τα συμφέροντα του κοινοτικού οργάνου όταν αρνήθηκε να του παράσχει θέση αντίστοιχη με τις ικανότητές του.

16 Υπό τις περιστάσεις αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσε στις 20 Αυγούστου 1992 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή-αγωγή.

17 Με έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 1992 ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως απέστειλε στον προσφεύγοντα την απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 13 Νοεμβρίου 1992 σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεώς του της 12ης Αυγούστου 1992 η οποία και απερρίφθη. Η απόφαση αυτή είχε ως αιτιολογία το ότι η έλλειψη της τελευταίας εκθέσεως βαθμολογίας του προσφεύγοντος κατά την πλήρωση της θέσεως του προϊσταμένου της μονάδας IV D 3 δεν είχε καμιά επίπτωση στην απόφαση περί μη προαγωγής του στην εν λόγω θέση και ότι, εν πάση περιπτώσει, εφόσον η διαδικασία πληρώσεως κενής θέσεως διέπεται από τα άρθρα 4, 7 και 29 του ΚΥΚ, η αιτίαση του προσφεύγοντος ότι παραβιάστηκε το άρθρο 45 του ΚΥΚ είναι αβάσιμη, όπως και τα αιτήματα αποζημιώσεώς του.

18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

19 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους έθεσε το Πρωτοδικείο κατά τη συνεδρίαση της 28ης Οκτωβρίου 1993.

Αιτήματα των διαδίκων

20 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) να κρίνει την παρούσα προσφυγή-αγωγή παραδεκτή και βάσιμη·

2) να καταδικάσει την Επιτροπή επειδή παρέλειψε να καταρτίσει εγκαίρως την έκθεση βαθμολογίας του προσφεύγοντος-ενάγοντος για την περίοδο από τον Ιούλιο του 1989 έως τον Ιούνιο του 1991·

3) να καταδικάσει την Επιτροπή επειδή παρέλειψε να λάβει υπόψη της την έκθεση αυτή όταν αποφάσισε να πληρώσει τις θέσεις προϊσταμένων των μονάδων IX A 7 και IV D 3, να ακυρώσει τη διαδοχική απόρριψη των αιτήσεων υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τις θέσεις αυτές και να ακυρώσει, κατά συνέπεια, τις αντίστοιχες προαγωγές των T. και F.·

4) να καταδικάσει την Επιτροπή επειδή παρέλειψε να κρίνει με αιτιολογημένη απόφαση τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος εντός της προθεσμίας που ορίζει ο ΚΥΚ·

5) να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα, προς αποκατάσταση της ζημίας που του επέφερε, τα ποσά των 500 000 βελγικών φράγκων (BFR), 250 000 BFR και 100 000 BFR, αντιστοίχως.

21 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) να κρίνει επί του παραδεκτού της προσφυγής αγωγής βάσει των εξουσιών που του παρέχει το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας·

2) να κρίνει την προσφυγή-αγωγή αβάσιμη στο σύνολό της και να την απορρίψει·

3) να κρίνει κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως των αποφάσεων που απέρριψαν την αίτηση υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τις θέσεις προϊσταμένων των μονάδων IX A 7 και IV D 3 και ακυρώσεως των αποφάσεως προαγωγής των T. και F. στις θέσεις αυτές

Επί του παραδεκτού

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

22 Με το υπόμνημα αντικρούσεως η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου για τον λόγο ότι είναι πρόωρη η ένσταση της 2ας Απριλίου 1992 και η προσφυγή, καθόσον στρέφονται κατά των αποφάσεων που απέρριψαν την αίτηση υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση του προϊσταμένου της μονάδας IV D 3 και τον διορισμό άλλου υποψηφίου στη θέση αυτή.

23 Για να υποστηριξει το εν λόγω απαράδεκτο η Επιτροπή ισχυρίζεται, πρώτον, ότι η ένσταση της 2ας Απριλίου 1992, καθόσον αφορά την απόρριψη της αιτήσεως υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση του προϊσταμένου της μονάδας IV D 3 προηγήθηκε απευθυνόμενης στον προσφεύγοντα ανακοινώσεως της 21ης Μαΐου 1992 με την οποία του γνωστοποιήθηκε ότι η αίτηση υποψηφιότητάς του είχε απορριφθεί. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή εκτιμά ότι, ελλείψει αντικειμένου, η ένσταση αυτή ήταν απαράδεκτη διότι υποβλήθηκε πρόωρα.

24 Δεύτερον, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων υπέβαλε στις 12 Αυγούστου 1992 δεύτερη ένσταση κατά της εν λόγω προαγωγής, ήτοι την ημέρα υποβολής της παρούσας προσφυγής. Η προσφυγή, καθόσον στρέφεται κατά της απορρίψεως της αιτήσεως υποψηφιότητάς του για τη θέση του προϊσταμένου της μονάδας IV D 3 είναι επομένως επίσης πρόωρη, δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν ανέμεινε τη λήξη της τετράμηνης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ πριν από την κατάθεσή της.

25 Η Επιτροπή παραδέχεται ότι η προσφυγή ακυρώσεως είναι παραδεκτή καθόσον στρέφεται κατά των αποφάσεων απορρίψεως της αιτήσεως υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση του προϊσταμένου της μονάδας IX A 7 και την προαγωγή του T. στην ίδια θέση.

26 Αναφερόμενη στην αρχή της οικονομίας της δίκης, η Επιτροπή δεν αντιτίθεται πάντως, ενόψει των ειδικών περιστάσεων της παρούσας υπόθεσης, να χειρισθεί το Πρωτοδικείο κατά τον ίδιο τρόπο τις δύο προσφυγές ακυρώσεως αποφαινόμενο με μία και την ίδια απόφαση. Υπογραμμίζει ότι δεν προβάλλει ρητή αντίρρηση για το παραδεκτό και ότι, εφόσον πρόκειται για ζήτημα γενικού συμφέροντος, επαφίεται στην κρίση του Πρωτοδικείου.

27 Η Επιτροπή επικαλείται σχετικά την απόφαση της 7ης Απριλίου 1965, 28/64, Müller κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 77), με την οποία, κατ' αυτήν, το Δικαστήριο δέχθηκε προφανώς την αρχή ότι μια πρόωρη προσφυγή μπορεί να ισχυροποιηθεί με μεταγενέστερη απόφαση επιβεβαιωτική πράξεως που προσβλήθηκε πρόωρα. Υπενθυμίζει επίσης ότι, με τη διάταξη της 23ης Σεπτεμβρίου 1986, 130/86, Du Besset κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1986, σ. 2619), το δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου έκρινε ότι η διαδικασία που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής έχει ως σκοπό «να δώσει την ευχέρεια στη διοίκηση να επανεξετάσει την προσβαλλόμενη πράξη». Εν προκειμένω, η Επιτροπή ουδόλως είχε την πρόθεση να επανεξετάσει την απόφασή της περί μη προαγωγής του Moat στην επίδικη θέση. Η ρητή απάντηση επί της διοικητικής ενστάσεως της 12ης Αυγούστου 1992 ήταν στο στάδιο της καταρτίσεώς της και έπρεπε να σταλεί στον προσφεύγοντα εντός της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Η απόφαση αυτή είχε, κατά την Επιτροπή, μοναδικό σκοπό να πληροφορήσει τον προσφεύγοντα για τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή κρίνει ότι δεν είναι βάσιμες οι επικρίσεις πού διατύπωσε ο τελευταίος κατά της διαδικασίας που κατέληξε στην απόρριψη των αιτήσεων υποψηφιότητάς του για τις θέσεις προϊσταμένου των μονάδων IX A 7 και IV D 3.

28 Έχοντας επίγνωση του ενδεχομένου να κριθεί η προσφυγή απαράδεκτη καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως προαγωγής που F. στη θέση του προϊσταμένου της μονάδας IV D 3, ο προσφεύγων, χαρακτηρίζοντας την απόφαση προαγωγής ως σιωπηρή απόφαση απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του της 2ας Απριλίου 1992, δικαιολογεί την κατάθεση της προσφυγής του επικαλούμενος την μέριμνά του να τηρήσει την προβλεπόμενη σχετικά προθεσμία. Παραδέχεται βέβαια ότι πληροφορήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας που προηγήθηκε της ασκήσεως της προσφυγής ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) είχε καταρτίσει σχέδιο ρητής απαντήσεως η κοινοποίηση της οποίας προ της λήξεως της προθεσμίας θα είχε ενδεχομένως ως συνέπεια την επανέναρξη της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής, τονίζει όμως ότι, ενόψει της πιθανότητας να μην υλοποιηθεί αυτό το σχέδιο, ωθήθηκε στην υποβολή της προσφυγής του για να διασφαλίσει τα δικαιώματά του.

29 Στο υπόμνημα απαντήσεώς του, στο οποίο επισύναψε την απάντηση της Επιτροπής της 17ης Νοεμβρίου 1992 επί της διοικητικής ενστάσεώς του της 12ης Αυγούστου 1992, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν αντιτίθεται να κριθούν τα δύο ακυρωτικά αιτήματα με μία και την ίδια απόφαση και ζήτησε από το Πρωτοδικείο να κρίνει και τα δύο αιτήματα συγχρόνως.

30 Κατά τη διάρκεια της συνεδριάσεως ο προσφεύγων πληροφόρησε το Πρωτοδικείο ότι θα συνταξιοδοτηθεί στις 31 Ιανουαρίου 1995. Κατόπιν αιτήσεως του Πρωτοδικείου, δήλωσε ότι εμμένει στο αίτημά του ακυρώσεως των αποφάσεων προαγωγών των Τ. και F. παρόλον ότι πλησιάζει η συνταξιοδότησή του.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

31 Πρέπει να υπομνηστεί ότι κατά την πάγια νομολογία για να μπορεί να ασκήσει προσφυγή ένας υπάλληλος ή ένας πρώην υπάλληλος, δυνάμει των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ, ζητώντας την ακύρωση αποφάσεως της ΑΔΑ περί προαγωγής, πρέπει να έχει προσωπικό συμφέρον για την ακύρωση της προβαλλομένης πράξεως (βλ. τις αποφάσεως του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1975, 81/74 έως 88/74, Marenco κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 391, της 30ής Μαΐου 1984, 111/83, Picciolo κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 2323, της 10ης Μαρτίου 1989, 126/87, Del Plato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 643, και απόφαση του Πρωτοδικειού της 13ης Δεκεμβρίου 1990, Τ-20/89, Moritz κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. II-769).

32 Κατόπιν αυτού, το Πρωτοδικείο οφείλει να ερευνήσει αν, ενόψει της συνταξιοδοτήσεώς του την 31η Ιανουαρίου 1995, ο προσφεύγων μπορεί ακόμη να έχει λυσιτελώς αξίωση για τις επίδικες θέσεις. Κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής, την 12η Αυγούστου 1992, δύο έτη, πέντε μήνες και 19 ημέρες χώριζαν τον προσφεύγοντα από τη συνταξιοδότησή του. Λαμβάνοντας υπόψη τις αναγκαίες προθεσμίες για την εκτέλεση μιας αποφάσεως, δεν μπορεί να αποκλειστεί η προοπτική για τον προσφεύγοντα να ανήκει ακόμη, κατά την ημερομηνία αυτή, στο κοινοτικό όργανο στο οποίο ήσαν κενές οι θέσεις που πληρώθηκαν με τις προσβαλλόμενες πράξεις. Από αυτό προκύπτει ότι ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση των προαγωγών των υποψηφίων που προήχθησαν στις θέσεις αυτές.

33 Κατά συνέπεια, είναι παραδεκτή η προσφυγή κατά το μέρος που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων που απέρριψαν την αίτηση υποψηφιότητας του προσφεύγοντος στη θέση προϊσταμένου του τμήματος IX A 7 και στη προαγωγή του Τ. στη θέση αυτή.

34 Κατά το μέτρο που η προσφυγή στρέφεται κατά της απορρίψεως της αιτήσεως υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση προϊσταμένου της μονάδας IV D 3 και την προαγωγή του F. στη θέση αυτή, η καθής ισχυρίζεται επίσης ότι είναι πρόωρη. Προσέθεσε όμως ότι δεν αντιτίθεται, υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, να κρίνει το Πρωτοδικείο, παρά τον πρόωρο χαρακτήρα του, επί της ουσίας του ακυρωτικού αιτήματος σχετικά με την πλήρωση της θέσεως προϊσταμένου της μονάδας IV D 3 συγχρόνως με την ουσία του ακυρωτικού αιτήματος σχετικά με την πλήρωση της θέσεως προϊσταμένου της μονάδας IX A 7.

35 Το Πρωτοδικείο θεωρεί κατ' αρχάς ότι η προαγωγή του F. στη θέση του προϊσταμένου του τμήματος IV D 3 δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως απόφαση σιωπηράς απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύοντος της 2ας Απριλίου 1992 καθόσον αφορά την πλήρωση της θέσεως αυτής. Πράγματι, η ερμηνεία αυτή θα ισοδυναμούσε με το να γίνει δεκτό ότι η προαναφερθείσα ένσταση στρεφόταν εγκύρως κατά της αποφάσεως της ΣΕΠ που δεν πρότεινε τον προσφεύγοντα για προαγωγή στην εν λόγω θέση.

36 Από τη νομολογία του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι «οι προπαρασκευαστικές πράξεις, όπως η γνωμοδότηση μιας συμβουλευτικής επιτροπής προαγωγών που δεν διαθέτει παρά απλή συμβουλευτική αρμοδιότητα, δεν μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής ακόμη και αν πρόκειται για τις μόνες πράξεις για τις οποίες ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι έχει γνώση» (απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 1991, T-27/90, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-35).

37 Εν προκειμένω, οι αποφάσεις απορρίψεως της αιτήσεως υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση προϊσταμένου της μονάδας IV D 3 και η προαγωγή του F. στην ίδια θέση είναι αυτές που αποτελούν τις βλαπτικές για τον προσφεύγοντα αποφάσεις που θα μπορούσε να προσβάλει αρχίζοντας με την υποβολή διοικητικής ενστάσεως, κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

38 Συνεπώς, η προσφυγή, κατά το μέρος που αφορά τις αποφάσεις αυτές, ασκήθηκε πριν από την ολοκλήρωση της διαδικασίας που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής και είναι, επομένως, πρόωρη.

39 Πρέπει να τονιστεί περαιτέρω ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής είναι δημοσίας τάξεως και δεν αποτελεί μέσο που τελεί στη διάκριση των διαδίκων ή του δικαστή, διότι αποσκοπεί στη διασφάλιση της σαφήνειας και της ασφάλειας των νομικών καταστάσεων (βλ. τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1991, Τ-19/90, von Hoessle κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1991, σ. II-615, της 25ης Σεπτεμβρίου 1991, Τ-54/90, Lacroix κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-749, και τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 11ης Μαΐου 1992, Τ-34/91, Whitehead κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1723). Της προσφυγής που στρέφεται κατά βλαπτικής πράξεως της ΑΔΑ πρέπει να προηγείται οπωσδήποτε διοικητική ένσταση που έχει ως αντικείμενο ρητή ή σιωπηρή απορριπτική απόφαση. Η διαδικασία αυτή αποσκοπεί στο να δώσει στη διοίκηση την ευχέρεια να επανεξετάσει την προσβαλλόμενη πράξη (βλ. την προαναφερθείσα διάταξη Du Besset κατά Συμβουλίου) και στον υπάλληλο την ευχέρεια να αποδεχθεί την αιτιολογία που στηρίζει την προσβαλλόμενη πράξη και να αρνηθεί την άσκηση προσφυγής, επομένως δε οι διάδικοι δεν μπορούν να αποφύγουν τη διαδικασία αυτή.

40 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, εξάλλου, ότι η προαναφερθείσα απόφαση Müller κατά Συμβουλίου την οποία επικαλείται η Επιτροπή, εκδόθηκε υπό έκτακτες περιστάσεις που δεν μπορούν να συγκριθούν με τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης. Πράγματι, στην υπόθεση Müller κατά Συμβουλίου, το Δικαστήριο δέχθηκε ότι μια πρόωρα ασκηθείσα προσφυγή ισχυροποιήθηκε με μεταγενέστερη απόφαση, η οποία επιβεβαίωσε την αρχική πράξη της καθής, κατά το μέτρο που η απόφαση αυτή εφάρμοζε στην περίπτωση του Müller νέα κανονιστική ρύθμιση, η οποία θεσπίστηκε μεταξύ της αρχικής πράξεως της καθής και της ασκήσεως της προσφυγής. Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η ρητή απόρριψη διοικητικής ενστάσεως μετά την άσκηση προσφυγής στρεφόμενης κατά της αποφάσεως που απετέλεσε το αντικείμενο της διοικητικής ενστάσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ισχυροποιεί μια προσφυγή που ασκήθηκε πρόωρα παρέχοντας στους διαδίκους τη δυνατότητα να συντάμουν την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής.

41 Κατά συνέπεια, η προσφυγή, καθόσον έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων που απέρριψαν την αίτηση υποψηφιότητας του προσφεύγοντος στη θέση προϊσταμένου της μονάδας IV D 3 και την προαγωγή του F. στη θέση αυτή, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη διότι ασκήθηκε πρόωρα.

Επί της ουσίας

42 Για να στηρίξει το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως που απέρριψε την αίτηση υποψηφιότητάς του στη θέση προϊσταμένου της μονάδας ΙΧ Α 7 και προαγωγής του Τ. στη θέση αυτή, ο προσφεύγων προβάλλει έναν μοναδικό λόγο αφορώντα την παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ.

Επί του μοναδικού λόγου ακυρώσεως που αφορά την παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

43 Ο προσφεύγων τονίζει κατ' αρχάς ότι ο διορισμός του στην συγκεκριμένη θέση θα συνεπήγετο προαγωγή γι' αυτόν καί ότι, κατά συνέπεια, η ΑΔΑ ήταν υποχρεωμένη, δυνάμει του άρθρου 45 του ΚΥΚ, να προβεί σε συγκριτική έρευνα των ουσιαστικών του προσόντων και των εκθέσεων βαθμολογίας του με εκείνες των λοιπών υποψηφίων.

44 Κατά τον προσφεύγοντα, η καλύπτουσα την περίοδο 1989 έως 1991 έκθεση βαθμολογίας του δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί κατά τον χρόνο που η ΑΔΑ αποφάσισε να διορίσει τον Τ. στη θέση προϊσταμένου της μονάδας ΙΧ Α 7, έτσι ώστε η ΑΔΑ προέβη σ' αυτόν τον διορισμό χωρίς να έχει συγκρίνει τις εκθέσεις βαθμολογίας των υποψηφίων, παραβιάζοντας με τον τρόπο αυτό τις διατάξεις του άρθρου 45 του ΚΥΚ.

45 Η Επιτροπή τονίζει κατ' αρχάς στο υπόμνημα αντικρούσεώς της ότι στις υπηρεσίες εργάζονται 71 υπάλληλοι βαθμού Α 4 οι οποίοι έχουν, όπως ο προσφεύγων, χρόνο υπηρεσίας 18 ετών και πλέον και ότι η περίπτωση του προσφεύγοντος δεν είναι εξαιρετική.

46 Η Επιτροπή, η οποία δεν αμφισβητεί ότι η ΑΔΑ δεν διέθετε την τελευταία έκθεση βαθμολογίας του προσφεύγοντος κατά τον χρόνο προαγωγής του Τ. αντικρούει περαιτέρω τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι η έλλειψη αυτή της εκθέσεως βαθμολογίας του κατά την πλήρωση της επίδικης θέσεως πρέπει να επιφέρει την ακύρωση του εν λόγω διορισμού. Για να στηρίξει την επιχειρηματολογία της η Επιτροπή επικαλείται τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 27ης

Ιανουαρίου 1983, 263/81, List κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 103), και της 10ης Ιουνίου 1987,7/86, Vincent κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1987, σ. 2473), με τις οποίες το Δικαστήριο έκρινε ότι στη διαδικασία προαγωγών δεν απαιτείται όλοι οι υποψήφιοι να βρίσκονται ακριβώς στο ίδιο στάδιο όσον αφορά την κατάσταση των εκθέσεων κρίσεώς τους, ούτε η ΑΔΑ έχει την υποχρέωση να αναβάλει την απόφασή της αν η πλέον πρόσφατη έκθεση για τον έναν ή τον άλλο υποψήφιο δεν έχει ακόμη συνταχθεί. Δεν αρκεί, προκειμένου να ακυρωθούν οι προαγωγές, ο προσωπικός φάκελος ενός υποψηφίου να μην είναι κανονικός και πλήρης, εκτός αν αποδεικνύεται ότι το γεγονός αυτό επέδρασε αποφασιστικά στη διαδικασία.

47 Εν προκειμένω, η Επιτροπή θεωρεί ότι η έλλειψη της πιο πρόσφατης εκθέσεως βαθμολογίας του προσφεύγοντος δεν είχε αποφασιστική επίπτωση στη διαδικασία διορισμού. Ισχυρίζεται σχετικά ότι η έκθεση βαθμολογίας που καλύπτει την περίοδο 1989 ως 1991 περιέχει στη στήλη «αναλυτική εκτίμηση» όμοιους βαθμούς, δηλαδή δέκα «άριστα» και τέσσερα «πολύ καλά», με εκείνους που περιέχει η έκθεση βαθμολογίας που καλύπτει την περίοδο 1987 έως 1989, η οποία είχε κατατεθεί στον ατομικό φάκελο του προσφεύγοντος και ήταν προσιτή τόσο στη ΣΕΠ όσο και στην ΑΔΑ.

48 Ο προσφεύγων απαντά με το υπόμνημα ανταπαντήσεώς του ότι η έκθεση βαθμολογίας που καλύπτει την περίοδο 1989 έως 1991 δεν είναι όμοια με την έκθεση βαθμολογίας του 1987-1989, διότι η έκθεση του 1989-1991 περιέχει την ακόλουθη συμπληρωματική παρατήρηση: «Πρέπει να παρατηρηθεί ότι το 1991, όταν ο ενδιαφερόμενος ήταν επιφορτισμένος με έξι από τις δέκα υποθέσεις προτεραιότητας Β 2, η εργασία του δεν επηρεάστηκε από τη σχεδόν πλήρη απασχόλησή του με τις μισθολογικές διαπραγματεύσεις. Εκτιμήθηκε επίσης η θέλησή του να προωθήσει αυτές τις υποθέσεις, μολονότι ήταν αποσπασμένος, κατά πλήρη απασχόληση, στην επιτροπή προσωπικού.»

49 Κατά τον προσφεύγοντα, το γεγονός ότι τα πρόσωπα που αποφάνθηκαν για την πλήρωση της επιδίκου θέσεως δεν είχαν γνώση αυτής της εκτιμήσως είχε αποφασιστική επίπτωση στις αποφάσεις τους. Πράγματι, η εν λόγω εκτίμηση αποτελεί απόδειξη του ότι, παρά τη συνδικαλιστική του εργασία και τη θέση που είχε κατά τις μισθολογικές διαπραγματεύσεις, εξεπλήρωσε κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο όλα τα λοιπά του καθήκοντα.

50 Η Επιτροπή αντιτάσσει με το υπόμνημα ανταπαντήσεώς της ότι η γενική εκτίμηση που περιλαμβάνεται στην έκθεση βαθμολογίας του 1989/1991, χωρίς να είναι η ίδια με εκείνη που περιλαμβάνεται στην προηγούμενη έκθεση, έχει διατυπωθεί με παρόμοιες εκφράσεις. Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων δεν μπορεί να ισχυριστεί ευλόγως ότι η έλλειψη της εκθέσεως βαθμολογίας του είχε οποιαδήποτε επίδραση στη διαδικασία προαγωγής στη θέση προϊσταμένου της μονάδας IX A 7.

51 Η Επιτροπή επαναλαμβάνει, εξάλλου, την επιχειρηματολογία που έχει ήδη εκτεθεί στην απάντησή της της 17ης Νοεμβρίου 1992 επί της ενστάσεως του προσφεύγοντος της 12ης Αυγούστου 1992 για να υποστηρίξει ότι η διαδικασία προαγωγής στην επίδικη θέση διέπεται εν προκειμένω όχι από το άρθρο 45 του ΚΥΚ, αλλά από τα άρθρα 4, 7 και 29 του ΚΥΚ.

52 Η Επιτροπή εκθέτει σχετικά ότι η διαδικασία που προβλέπεται από το άρθρο 29 του ΚΥΚ συνίσταται σε πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων, σύμφωνα με τους όρους της ανακοινώσεως κενής θέσεως, και στην εξέταση αυτών των αιτήσεων υποψηφιότητας προκειμένου να εκτιμηθούν οι ικανότητες των υποψηφίων να ασκούν τα αντίστοιχα καθήκοντα. Στο πλαίσιο αυτής της διαδικασίας, η οποία, κατά την Επιτροπή, διακρίνεται από τη διαδικασία του άρθρου 45 του ΚΥΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαρτίου 1964, 15/63, Lassalle κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 45), οι υποψήφιοι επισυνάπτουν υποχρεωτικά το βιογραφικό τους σημείωμα και έχουν τη δυνατότητα να προβάλλουν το ενδιαφέρον τους και τις ικανότητές τους για την οικεία θέση έτσι ώστε να αντισταθμίζεται η τυχόν απουσία μιας εκθέσεως βαθμολογίας.

53 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ακόμα ότι το κοινοτικό όργανο πρέπει να επιλέγει τον υποψήφιο που είναι πιο ικανός να ασκήσει τα καθήκοντα της προς πλήρωση θέσεως, χωρίς αυτός να είναι αναγκαστικά εκείνος που έχει την καλύτερη έκθεση βαθμολογίας. Εξάλλου, οι θέσεις μεσαίων στελεχών προκηρύσσονται πάντοτε στους βαθμούς A 3, A 4 και A 5, πράγμα που μπορεί επίσης να αποδείξει ότι η διαδικασία αυτή δεν διέπεται από το άρθρο 45 του ΚΥΚ. Συνεπώς, είναι αβάσιμος ο λόγος ακυρώσεως που αναφέρεται στην παράβαση του άρθρου 45.

54 Η Επιτροπή συνάγει εκ των ανωτέρω ότι, ελλείψει άλλης πλημμελείας που να επικαλείται ο προσφεύγων κατά της προαγωγής του Τ., το αίτημα ακυρώσεως των επιδίκων αποφάσεων πρέπει να απορριφθεί.

55 Κατά τη συνεδρίαση, ο εκπρόσωπος της καθής παραιτήθηκε από τον ισχυρισμό ότι το άρθρο 45 δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω. Διευκρίνισε πάντως ότι δεν είναι μόνον η έκθεση βαθμολογίας που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για τη συγκριτική έρευνα των ουσιαστικών προσόντων των υποψηφίων και ότι, συνεπώς, η έλλειψη της τελευταίας εκθέσεως βαθμολογίας ενός υποψηφίου για μια κενή θέση, κατά την πλήρωση της θέσεως αυτής, δεν μπορεί αφ' εαυτής να καταστήσει πλημμελή την προαγωγή άλλου υποψηφίου στη θέση αυτή και να επιφέρει την ακύρωσή της.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

56 Πρέπει κατ' αρχάς να υπομνηστεί ότι η εξέταση των αιτήσεων υποψηφιότητας για μετάθεση ή για προαγωγή πρέπει να διενεργείται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 45 του ΚΥΚ, η δε υποχρέωση συγκριτικής εξέτασης που προβλέπεται από τη διάταξη αυτή είναι η έκφραση συγχρόνως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλήλων και της αρχής της προσδοκίας των υπαλλήλων να σταδιοδρομήσουν (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 1984, 20/83 και 21/83, Βλάχος κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1983, σ. 4149· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 12ης Φεβρουαρίου 1992, Τ-52/90, Volger κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-121, της 3ης Μαρτίου 1993, Τ-58/91, Booss και Fischer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-147, και της 26ης Οκτωβρίου 1993, Τ-22/92, Weissenfels κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-1097).

57 Πρέπει επομένως να ερευνήσει το Πρωτοδικείο αν η Επιτροπή προέβη πράγματι, στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεώς της, σε κανονική συγκριτική έρευνα των υποψηφιοτήτων για τη θέση που προκηρύχθηκε κενή με την ανακοίνωση COM/6/92.

58 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει σχετικά ότι, κατά την πλήρωση της θέσεως προϊσταμένου της μονάδας IX A 7, ούτε η ΣΕΠ ούτε η ΑΔΑ είχαν την τελευταία έκθεση βαθμολογίας του προσφεύγοντος, την στιγμή που έλαβαν την απόφασή τους, λόγω της καθυστερήσεως καταρτίσεως της εκθέσεως αυτής, καθυστερήσεως για την οποία η καθής δεν αμφισβητεί ότι έχει την ευθύνη.

59 Κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1992, C-68/91 P, Moritz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6849) και του Πρωτοδικείου (απόφαση της 3ης Μαρτίου 1993, Τ-25/92, Vela Palacios κατά ΟΚΕ,

Συλλογή 1993, σ. II-201), η έκθεση βαθμολογίας συνιστά απαραίτητο στοιχείο οσάκις η εξέλιξη της σταδιοδρομίας ενός υπαλλήλου λαμβάνεται υπόψη κατά την διαμόρφωση της σχετικής αποφάσεως. Η διαδικασία προαγωγών είναι πλημμελής οσάκις η ΑΔΑ δεν έχει τη δυνατότητα να εξετάζει συγκριτικά τα ουσιαστικά προσόντα των υποψηφίων, διότι οι εκθέσεις βαθμολογίας ενός ή περισσοτέρων υποψηφίων καταρτίστηκαν, εξ υπαιτιότητας της διοικήσεως, με ουσιώδη καθυστέρηση, εκτός αν η ΑΔΑ έχει στη διάθεσή της άλλα στοιχεία για τα ουσιαστικά προσόντα των υποψηφίων βάσει των οποίων μπορεί να προβεί σε συγκριτική εξέταση των προσόντων τους.

60 Πρέπει επομένως να ερευνηθεί αν η έλλειψη της τελευταίας εκθέσεως βαθμολογίας του προσφεύγοντος είχε επίπτωση στην προσβαλλόμενη διαδικασία προαγωγών έτσι ώστε να επιφέρει την ακύρωση των προσβαλλομένων αποφάσεων.

61 Η Επιτροπή ισχυρίζεται σχετικά ότι η έλλειψη της εκθέσεως βαθμολογίας αντισταθμίζεται από την ύπαρξη, κατά τη διαδικασία πληρώσεως της επίδικης θέσεως, της προηγούμενης εκθέσεως βαθμολογίας, η οποία περιείχε τον ίδιο αριθμό βαθμών «πολύ καλά» και «άριστα» όπως η ελλείπουσα έκθεση, και από το γεγονός ότι οι υποψήφιοι είχαν την ευκαιρία να επισυνάψουν στις υποψηφιότητές τους τα βιογραφικά τους σημειώματα.

62 Πρέπει να τονιστεί κατ' αρχάς ότι, ακόμη και όταν μια ελλείπουσα έκθεση βαθμολογίας επιβεβαιώνει το εγκωμιαστικό περιεχόμενο προηγουμένων εκθέσεων, μπορεί να προσθέσει κάποια «λάμψη» (απόφαση της 17ης Μαρτίου 1993, T-13/92, Moat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-287).

63 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει επιπλέον ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η τελευταία έκθεση βαθμολογίας του προσφεύγοντος περιέχει την ακόλουθη συμπληρωματική εγκωμιαστική μνεία: «Πρέπει να παρατηρηθεί ότι το 1991, όταν ο ενδιαφερόμενος ήταν επιφορτισμένος με έξι από τις δέκα υποθέσεις προτεραιότητας Β 2, η εργασία του δεν επηρεάστηκε από το γεγονός ότι ήταν απασχολημένος σχεδόν πλήρως με τις μισθολογικές διαπραγματεύσεις. Εκτιμήθηκε επίσης η θέλησή του να προωθήσει αυτές τις υποθέσεις, μολονότι ήταν αποσπασμένος κατά πλήρη απασχόληση στην επιτροπή προσωπικού.» Αυτή η πιο ευνοϊκή για τον προσφεύγοντα μνεία, που δεν περιείχετο στην προηγούμενη έκθεση βαθμολογίας, έπρεπε να εμφαίνεται μεταξύ των στοιχείων που

ελήφθησαν υπόψη κατά τη διαδικασία πληρώσεως της επιδίκου θέσεως. Η έλλειψη της τελευταίας εκθέσεως βαθμολογίας πρέπει επομένως να θεωρηθεί ότι επηρέασε τις πιθανότητες προαγωγής του προσφεύγοντος.

64 Συνεπώς, η εξέταση της αιτήσεως υποψιότητας που κατέθεσε ο προσφεύγων μετά την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/6/92, που αφορούσε τη θέση προϊσταμένου της μονάδας IX A 7 στη ΓΔ IX, μπορούσε να επηρεαστεί με την απουσία εκ του ατομικού του φακέλου της τελευταίας εκθέσεως βαθμολογίας του.

65 Εφόσον η Επιτροπή δεν μπόρεσε να αποδείξει, εξάλλου, ότι τα πρόσωπα που κλήθηκαν να λάβουν τις αποφάσεις που αφορούσαν τον προσφεύγοντα γνώριζαν άλλα πληροφοριακά στοιχεία ισοδύναμα με την ελλείπουσα έκθεση βαθμολογίας, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η ΑΔΑ δεν προέβη σε έγκυρη συγκριτική έρευνα των ουσιαστικών προσόντων του προσφεύγοντος κατά την πλήρωση της θέσεως προϊσταμένου της μονάδας IX A 7.

66 Συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως που αναφέρεται στην παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ είναι βάσιμος.

67 Κατά συνέπεια, πρέπει να ακυρωθεί η απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση προϊσταμένου της μονάδας IX A 7 στη ΓΔ IX και η απόφαση περί προαγωγής του Τ. στην εν λόγω θέση.

Επί του αιτήματος να υποχρεωθεί η Επιτροπή να αποκαταστήσει τη ζημία που φέρεται να υπέστη ο ενάγων

Επιχειρήματα των διαδίκων

68 Ο ενάγων υπέβαλε τρία αιτήματα αποζημιώσεως για τα οποία επικαλείται τρεις λόγους. Ο πρώτος λόγος αναφέρεται στην καθυστερημένη κατάρτιση της εκθέσεως βαθμολογίας του, ο δεύτερος στην παράβαση του άρθρου 45 και ο τρίτος στην παράβαση του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

69 Κατά τον ενάγοντα, η κατά 129 ημέρες καθυστέρηση καταρτίσεως, εκ μέρους της Επιτροπής, της εκθέσεως βαθμολογίας του, της καλύπτουσας την περίοδο 1989 έως 1991, αντιπροσωπεύει το 13 % της διάρκειας της σταδιοδρομίας που του απομένει από τις 7 Απριλίου 1992 έως την ημερομηνία συνταξιοδοτήσεώς του και αποτιμά τη ζημία που υπέστη στο ποσό των 500 000 BFR, ενώ αποτιμά σε 250 000 BFR τη ζημία που υπέστη από την παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η προθεσμία των 178 ημερών που διέρρευσε μεταξύ της υποβολής της αιτήσεως υποψηφιότητάς του για τις επίδικες θέσεις και της σιωπηράς απορρίψεως της ενστάσεώς του της 12ης Αυγούστου 1992 αντιστοιχεί στο 20 % της απομείνασας σταδιοδρομίας του. Ο ενάγων αιτιάται ακόμη την Επιτροπή ότι δεν απήντησε με αιτιολογημένη απόφαση στην ένστασή του της 2ας Απριλίου 1992 και αποτιμά τη ζημία που υπέστη από αυτή την παράλειψη σε 100 000 BFR.

70 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο ενάγων δεν προσκόμισε κανένα ακριβές και συγκεκριμένο στοιχείο που να επιτρέπει να καθοριστεί κατά τί του επέφερε οποιαδήποτε ζημία η συμπεριφορά της διοικήσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

71 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ο ενάγων δεν αποδεικνύει καμιά υλική ζημία ή ηθική βλάβη οφειλόμενη στις προσβαλλόμενες αποφάσεις και μη δυνάμενη να αποκατασταθεί κατά τον προσήκοντα τρόπο με την ακύρωση των αποφάσεων αυτών. Πράγματι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι είναι βάσιμοι οι λόγοι που προβάλλει ο ενάγων για να στηρίξει τα αιτήματα αποζημιώσεώς του, η καθυστέρηση καταρτίσεως της εκθέσεως βαθμολογίας του είχε ως συνέπεια την έλλειψη της εν λόγω εκθέσεως βαθμολογίας κατά τον χρόνο πληρώσεως της επιδίκου θέσεως, που επέσυρε την ακύρωση των αποφάσεων που αφορούν τη θέση αυτή. Επίσης, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η ακύρωση συνιστά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, την προσήκουσα και επαρκή κύρωση της ελλείψεως αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, εφόσον δεν υφίσταται συγκεκριμένη ζημία προκύπτουσα από άλλη πράξη πλην της αποφάσεως απορρίψεως της αιτήσεως υποψηφιότητάς του (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Ιανουαρίου 1990, C-343/87, Culin κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-225, και του Πρωτοδικείου της 28ης Νοεμβρίου 1991, Τ-158/89, Van Hecken κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1991, σ. II-1341).

72 Συνεπώς, τα αιτήματα αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθούν, χωρίς να χρειάζεται να ερευνηθεί το παραδεκτό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

73 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο, όμως, 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

74 Εφόσον ο προσφεύγων-ενάγων ηττήθηκε εν μέρει στα αιτήματά του ακυρώσεως και αποζημιώσεως, ενώ η Επιτροπή ηττήθηκε εν μέρει στα αιτήματά της απορρίψεως των λοιπών αιτημάτων του προσφεύγοντος-ενάγοντος, το Πρωτοδικείο θεωρεί δίκαιο να φέρει ο προσφεύγων-ενάγων το ήμισυ των δικών του εξόδων και η Επιτροπή να φέρει τα δικά της έξοδα καθώς και το ήμισυ των εξόδων του προσφεύγοντος-ενάγοντος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής που απέρριψε την αίτηση υποψηφιότητας του προσφεύγοντος-ενάγοντος στη θέση προϊσταμένου της μονάδας IX A 7 «Προσλήψεις» στη ΓΔ IX.

2) Ακυρώνει επίσης την απόφαση της Επιτροπής περί προαγωγής του Τ. στη θέση αυτή.

3) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή-αγωγή.

4) Η Επιτροπή φέρει τα δικά της έξοδα καθώς και το ήμισυ των εξόδων του προσφεύγοντος-ενάγοντος. Ο προσφεύγων-ενάγων φέρει το ήμισυ των δικών του εξόδων.

Καλογερόπουλος Schintgen Barrington

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Δεκεμβρίου 1993.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

Α. Καλογερόπουλος